

152e). Platonove ideje su na izvestan način »umnožen« Parmenidov bitak, odnosno one nose sve one bitne momente koje je Parmenid pripisivao bitku, s tom razlikom što su ideje za Platona uvek već istina mnoštva. Treća figura je Zenon, poznat po svojim aporijama, odnosno nastojanju da pokaže nemogućnost mnoštva na njemu samom. Zenonovi paradoksi, kao što i sama reč kaže, usmereni su protiv uobičajenih predstava da mnoštvo postoji. U toj usmerenosti protiv uobičajenih shvatanja Zenon razvija metodu koja će kasnije biti nazvana dijalektikom. Platon će i u Parmenidu i u Sofistu naznačiti da ta metoda svoje izвориšte ima u elejskoj misli.

Predigra počinje Sokratovim rezimiranjem Zenonovih aporija i tumačenjem njihova smisla. Sokrat traži da se ponovi prva pretpostavka prvog dokaza. Ukratko: ako su bića mnoga (τά πολλά), onda je nužno da su slična i neslična, što je nemoguće. Ako ih snalazi ono što je nemoguće, onda je nemoguće da ih bude mnogo, odnosno ne postoji mnogo (bića). Sokrat ističe bitnu pripadnost Zenonove misli Parmenidovoj, čak kaže da je Zenon mislio »baš isto«, »no, preokrećući (stvar) kuša nas zavesti kao da govori nešto drugo«. Kao i u *Sofistu*, Platon kroz Sokrata ovdje određuje Parmenidovu misao stavom »sve je jedno«. Zenon, negirajući postojanje mnogih, tako govori gotovo isto što i *Parmenid*.

Reagujući na Sokratovu tezu da se u tom spisu radi o nečemu uzvišenom, iznad snage nas ostalih, Zenon kaže da Sokrat istinu tog spisa nije u potpunosti shvatio. Zenon tvrdi nekoliko stvari: prvo, da spis nije uzvišen, kako to Sokrat misli, da ne razrađuje nešto veliko; drugo, spis je pomoć Parmenidovoj tezi; treće, spis je napisan protiv onih koji tu tezu ismejavaju; četvrto, spis je napisan iz »mladenačke pobjedoljubivosti« (φιλονικία), a ne, kao što Sokrat pretpostavlja, iz staračkog »častoljublja« (φιλοτιμίαζ). Iz navedenog proizlazi da Platon drži Zenona za antilogičara. Naime, za Platona dijalektika nije vještina protivljenja